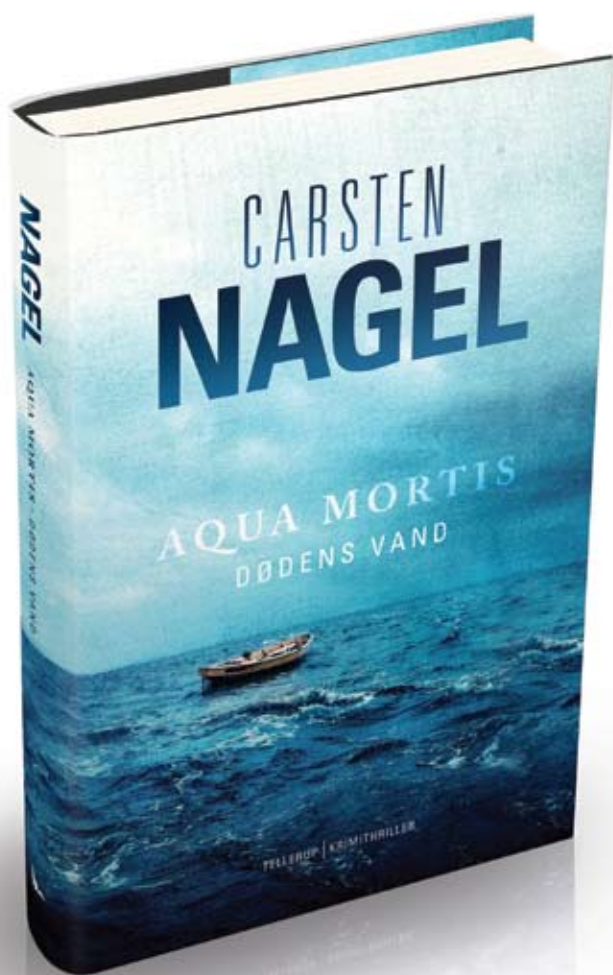

LÆS STARTEN AF ...

Prolog

Et mågeskrig lød over kvinden, da hun vågnede. Æterkluden var væk. Den skarpe lugt hang endnu i næseborene. Hun var forfærdelig tørstig. Ud over fuglens skrig var bedøvelsesmidlets stank det første tegn på liv hun registrerede, mens hun langsomt kom til sig selv.

Gaffatapen hen over munden gjorde det svært at få luft; passagen i næseborene var begrænset på grund af slaget og den forkølelse hun havde udviklet under sin indespærring.

Skulle hun tage chancen og åbne øjnene? Hun vidste dette: så hun op, kom æterkluden. Alene tanken holdt hende tilbage. Hun havde ikke længere tal på, hvor mange gange han havde bedøvet hende siden bortførelsen.

Men hvor var hun?

Var han i nærheden?

Og hvad ville være hans næste træk?

Hun var bundet på hænder og fødder, armene samlet på ryggen. Op ad hendes ben og krop lå en slags løse snore. Underlaget hun lå på, var hårdt og ujævnt. Hendes lemmer sov

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

og var delvis følelsesløse.

Hun lyttede. Flere fugle ... lyden af skvulpende vand ... mandens åndedræt!

Hun holdt vejret og håbede at han ikke kom tættere på. Han lød mere forpustet end ellers. Han baksede med noget. Lungerne raslede som når han huggede brænde ved det skur der havde været hendes fængsel siden han overfaldt og bortførte hende.

Det sved i hendes skridt. Havde han været oppe i hende, mens hun endnu var bedøvet? Havde han brugt en eller anden form for instrument?

Det hjalp lidt nu, noget skyllede kølende ind over hende.

Vand. Hun lå på bunden af en båd med vand, der i små bevægelser løb frem og tilbage over dele af hendes krop. Var snorene op ad benene et fiskegarn?

Vandets bevægelser var bortførerens bevægelser. Det kunne ikke være nogen stor båd. Måske bare en jolle der havde opsamlet en af sommerens mange regnbyger.

Manden rumsterede et par meter fra hende. Det lød som om han fik noget på plads. Hans tilfredse grynten nåede hende samtidig med den grimme lugt, der straks satte hende i panik. Æterkluden for aller sidste gang. Men så ... det var ikke æter, det var benzin.

Ville han overhælde hende med benzin, skubbe jollen fra land, bruge hende som levende fakkel i sit formørkede sind? Ville han omsider mærke tilfredsstillelsen skylle gennem sine årer, mens han betragtede hendes endelige tilintetgørelse?

En metallisk klirren fulgte, derpå kluklydene af væske der hældes fra én beholder til en anden. Mens han formentlig fyldte

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

benzin på den påhængsmotor han havde bakset på plads, forsøgte hun at vride sine hænder fri på ryggen, kun med det resultat at en splint borede sig ind i den ene hånd.

En splint, altså en træjolle, sikkert af ældre dato, så vidste hun dét. Viden var alt nu, hendes eneste våben.

En plastøse vuggede mod hendes hofte. Lyden af svovl der stryges mod svovl. Så den velkendte piberøg med vaniljelugt.

Hun afskyede vanilje.

Det gav et ryk i båden, idet motoren startede. Jollen rørte på sig, nu gled den gennem vandet. Sejladsen var rolig, de måtte være i en slags havn. Øsen slog blidt mod hendes højre knæ.

Stemmer? Hendes bortfører talte med en anden mand! Hun smugkiggede på manden ved påhængsmotoren, forsøgte at komme op, vride kroppen, så hovedet eller blot en fod kom til syne oppe over rælingen. Så tæt på en mulig befrielse havde hun ikke været før. Men på bunden af båden kunne hun lige så lidt bevæge sig, som i den særlige åleruse han havde tvunget hende ind i hver nat under hele fangenskabet.

‘Torsk og rødspætter, måske endda en pighvar ... og bundgarnspælene.’ Hendes vogter talte uden at tage piben ud af munden. Motoren fik mere kraft, stemmerne døde bort.

Snart var hun ikke mere. Om ikke andet ville hun se rigtigt for sidste gang. Forsigtigt slog hun øjnene op. Himlen tonede i gråt og blå, smukkere end nogensinde. Omkring hende i båden var fiskenet og bøjer med hvide flag, over hendes ben ganske rigtigt et net. Måger kredse over dem i håb om et nemt måltid.

Ville han ofre hende til havet, tøjre hende til bundgarnspælene, forvandle hende til fiskefoder?

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

Kroppen protesterede, tog magten fra hende, så hun rullede frem og tilbage, mens bevægelserne forplantede sig til båden, og motoren knurrede.

– Nå, du er vågen, nu varer det ikke længe. Vi skal bare lidt længere ud, så bliver du fri. Det nytter ikke at vippe. Tænk på noget smukt, tænk på ... Den Lille Havfrue!

Hun kunne stadig ikke se ud over rælingen, kun ham og himlen. Han drejede hovedet lidt og spejdede derudad, så halsens store skråmuskel trådte frem som en alt for muskuløs og uovervindelig modstander. En blodåre dunkede svagt, men rytmisk i hans tinding. Havfruen lød som noget velkendt, der alligevel kom til ham udefra, noget der dukkede op. Hun vidste med ét at de var på vej ud af Københavns Havn. Pludselig slap han sit tag i rorpenden, lod motor være motor, rejste sig, kom hen imod hende nærmest reciterende.

–... *The Little Mermaid ... Die kleine Nixe ... La Petite Sirène ...*

Hun skyndte sig at lukke øjnene, men vidste at hun måtte bøde for sit syn, det var igen tid, om lidt ville hun forsvinde i æterens dampe, han bukkede sig atter ind over hende ... men nej. I et snuptag flåede han tapestrimlen af hendes mund.

– Sådan skal det jo heller ikke være på din sidste dag, sagde han, allerede på vej tilbage mod påhængsmotoren.

Båden tog en drejning og huggede nu mere mod bølgerne. Motorens monotone dunken forvandlede til en stædig, men aldrig opgivende klagen, jollen skød sig videre frem, længere og længere fra land.

Hver gang hun var vågnet af ætterrusen, overrasket over stadig at være i live, havde hun frygtet kvælningsdøden på grund af

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

de tilstoppede næsebor og den alt for stramme gaffatape over munden.

Nu slog den tanke hende for første gang, at kvælningsdøden måske havde været nådig i forhold til det som ventede hende.

Var hun ved at give op? Passiviseret på bunden af den gamle jolle vidste hun ikke hvordan hun skulle kæmpe imod.

En bølge sprøjtede ind over stævnen, motoren brummede, båden løftede sig og faldt hårdt tilbage, hun slog sin nakke.

Mens smerten strålede ud i hovedet og ned i skuldrene, huskede hun den smule hun havde lært om druknedød.

Det hele var så frygteligt. Men inde i frygten voksede en trods. Hun *kunne* ikke dø nu, slet ikke med ham, som sidste akt i hans vanvittige forestilling! Hun måtte kæmpe, ikke bare for sig selv, men for sin lille pige og alle små piger. Hun måtte bruge alle midler, ikke lade sig knække, hvad der end ventede.

Om muligt ville hun slå manden ved roret ihjel.

Men hvad kunne hun gøre, bastet og bundet som hun var? Uden våben og med en krop, der snart ikke kunne mere.

Kun sproget var tilbage. Og selv dét var truet. Af en skide strimmel gaffatape!

Hun så op igen. Stadig mere trodsigt betragtede hun den piberygende mand, der havde forvoldt så meget ondt.

– Jeg vil tale med dig, sagde hun. – Der er noget, du bør vide.

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

1

Mads Højlund cyklede i rasende fart gennem Københavns gader. Hvordan kunne de gøre det mod ham? Han ville væk fra det hele, ikke bare vinterkulden og de ulidelige kvinder i vuggestuen på Christianshavn. Også børnenes konstant bekymrede forældre, deres pylren og hele den forpulede kultur. Det var deres, ikke hans. Selv Nick, som han delte lejlighed med på Nørrebro, og nu var på vej hjem til, var blevet urimelig og havde pisset på ham. Senest med de hensynsløst larmende gæster, en flok aktivister hvis stemmer i døgn drift gik gennem marv og ben. 'Hjemme'. Det var på en måde et endnu mere besynderligt ord for en voksen end for et barn. Nej, han hørte ikke hjemme i denne lorteby, som alverdens politikere, velbjærgede kapitalspidser og protesterende unge netop nu besøgte i endnu et håbløst forsøg på at forhindre verden i at gå amok.

Mads satte yderligere turbo på cyklen. Danmark, godt og vel fem millioner mennesker, endnu en gang udnævnt til at huse 'verdens lykkeligste folk' i en eller anden latterlig undersøgelse, som alle medierne nu svælgede i. Hvad var de blevet spurgt om? Hvordan var deres svar blevet hørt? Hvor gemte verdens

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

lykkeligste folk al denne lykke? Måske i havnen som ifølge de pralende myndigheder var så ren, at man uden problemer kunne bade i den ... de glemte at nævne, at vandet kun lige var varmt nok til at man kunne bade to-tre måneder om året, og at havnebassinet flød med druknede rotter efter hvert et større regnskyl ... ren selvfedme, typisk dansk, tænkte Mads, lige før han nåede Nationalmuseet og tog et skarpt højresving op ad Rådhusstræde mod Nørreport Station.

Nej, storbyens liv havde bestemt ikke længere samme tiltrækningskraft, som da han for fire år siden forlod forældrenes gård og flyttede fra land til by med rygsækken fuld af drømme. Hverken urimelige eller uopnåelige, skulle man tro. Bare sit eget sted at være, en sød pige, et okay job.

Faktisk gad han ikke længere være i København. Slet ikke mere arbejde i vuggestuen efter ydmygelsen i dag. At det overhovedet kunne komme så vidt var fuldkommen absurd. Der stod han, midt i toiletræningen, med Lille Ida på potte og Store Ida på barnetoiletlet. Og ind stikker lederen pludselig hovedet og fortæller ham, nærmest sådan lidt henkastet, at han ikke længere må være alene med børnene når de skiftes, vaskes og toiletrænes. Eller i andre lignende situationer, der kunne opfattes som 'potentielt intime, seksuelle eller på anden vis grænseoverskridende'. Lille Ida fnisede og rakte begejstret ud i hans retning, Store Ida sang. Der havde været så mange sager med anklager om pædofili, fortsatte lederen.

Mads stod parat til at hjælpe de små, men frøs i sin stilling. Nu skulle han fandeme til at overvåges.

'Tag det ikke så personligt, Mads, du ligner jo nærmest én, der har set et spøgelse.'

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

‘Jeg synes det er totalt langt ude.’

‘Det gælder for alle, ikke kun dig.’

‘Gælder det også dig?’

‘Nej, alle mænd, mener jeg.’

‘Jamen her er jo ikke andre mænd end mig.’

‘Ikke lige nu, men vi søger da ... det kommer måske også en dag til at gælde for kvinderne. Det er bare forebyggende foranstaltninger.’

‘Vil du så blive stående der og observere, mens jeg gør ungerne færdige?’

‘La’ nu vær’ at problematisere alting, Mads. Jeg ville bare lige sige det, inden min afspadsering. Nu ved du i hvert fald hvordan landet ligger.’

Så var lederen gået. Først ud af rummet, så helt ud af Børnebastionen, mens Mads tørrede ungerne. De forebyggende foranstaltninger trådte nok først i kraft senere på dagen, når stedfortræderen mødte. Lederen og nogle veninder skulle et par dage til London og juleshoppe.

Hvorfor skulle alting hedde noget andet end det egentlig var? Hvorfor sagde de ikke bare at mænd var farlige, og at han som mand udgjorde en sikkerhedsrisiko?

Det var selvfølgelig derfor at der ikke var flere mænd tilbage i vuggestuen. Kun ham. Ingen voksen mand ville finde sig i at blive mistænkeliggjort blot for at passe sit arbejde. Det var et kvindeoverherredømme, eller hvad sådan noget nu hed.

Lige før Nørreport måtte Mads bremse hårdt, men det glatte føre fik ham til at skride direkte videre fremad mod det kaos, der pludselig havde tårnet sig op foran ham – et virvar af de-

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

monstranter, betjente, skilte, skjolde, visirer, trukne stave, højt gøende schæfere og en modbydelig lugt af peberspray.

‘Sæt dem i fottog!’ hørte Mads en kommanderende stemme råbe, mens han kortvarigt slap trykket på både fod- og håndbremse for straks efter atter at hugge dem i. Cyklen stoppede, men Mads fløj ud over styret med retning mod den stadig voksende menneskerække som kampklædte betjente allerede var ved at forme, sirligt arrangeret i lige linje, midt på kørebanelen. I et nanosekund førte kommandostemmen Mads tilbage til barndommens Märklintog, dernæst et lynglimt af DSB, før han i slow motion og akkompagneret af udrykningskøretøjers sirener, så sin cykel vælte mod en pølsevogn og politiets knipler hagle ned over flygtende demonstranter – alt imens han selv fløj videre frem mod den paniske menneskemængde.

Mads landede oven i en rødhåret pige, der åbenbart ikke var en lykkelig dansker, for hun råbte ‘fascist pigs’ i en ikke særligt glad tone øjeblikket før hun, som følge af Mads’ ikke ubetydelige vægt samt ordensmagtens knippelsuppe, knaldede fortænder og hoved ned i gadebelægningen og gik ud som et lys. Mads nåede lige at registrere et svensk flag, en Greenpeace-mærkat og en slags adgangstegn der dinglede fra hendes anorak, før også det lå helt stille. Med rød håndskrift stod der noget med Alma. Straks efter mærkede han politistavenes kraft på sine egne skulderblade, lugten af peberspray der rev i øjne og svælg, dernæst førergrebet der, så let som var han et snefnug, flyttede hans 85 kilo tunge og 1 meter og 90 høje krop hen for enden af rækken, som endnu et tilkøbet led i fottogets tilsyneladende endeløse række.

Mens Mads blev kropsvisiteret, fik hænderne bagbundet med

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

strips og blev sat på plads, forstod han, der ellers elskede ord, for første gang meningen med begrebet 'den globale landsby'. Uden at have haft intention om andet end at komme hjem og vaske al dagens snavs af sig, var han med ét blevet en del af netop denne landsby. Han havde altid drømt om at rejse ud og blive en del af en større, fremmed gruppe, men hidtil havde han ikke fået realiseret sin drøm. Aldrig før havde han været sammen med så mange forskellige mennesker fra så mange forskellige lande som i politiets 'futtog', der godt nok også var et af de koldeste og mest ildelugtende tog, han havde prøvet at sidde i. Først med topmødet her i december var vinteren for alvor kommet til Danmark. Nu spredte den isnende kulde sig fra fortovet op gennem røven og videre ud i alle lemmer, tænderne klappede så han kom til at bide sig i tungespidsen, fingrene var så følelseløse af frosten, at Mads tænkte de i realiteten lige så godt kunne have været hugget af; satans også at han havde glemt de forede svineskindshandsker, da han som et såret dyr nærmest flygtede væk fra Børnebastionen.

Folk gned sig stadig i øjnene, men hostede efterhånden lidt mindre, pebersprayen var tilsyneladende lagt tilbage i uniformslommerne. Selv de glammende schæfere holdt kæft, nu hvor der var ved at falde ro over Mads' del af rækken. Kun udrykningskøretøjerne udstødte fortsat en infernalsk larm idet de drønedede forbi, tilsyneladende i alle retninger, med blinkende lys og højt hylende sirener.

– *Where are you from?* råbte en betjent pludselig ind i hovedet på Mads.

– *I was born in Little Skenswed,* svarede Mads efter bedste

AQUA MORTIS

DØDENS VAND

oversætterevne og tænkte, at den engelske tiltale nok skyldtes hans korte, mørke skæg, der efter et forældrekrav også havde været et punkt på dagsordenen i vuggestuen; skægget kunne åbenbart være hjemsted for alt fra lus til onde hensigter, her formentlig også en selvmordsbombe.

– *Where?* forsatte betjenten. Først nu opdagede Mads, at det var en kvinde der gemte sig bag visiret.

– Jeg er sgu da fra fucking Danmark, jeg er på vej hjem fra arbejde, jeg bor på Nørrebro.

Til Mads' store overraskelse meddelte betjenten ham, at han kunne gå. Måske havde hun set hans store, blå øjne; en frisør havde en dag sagt til Mads, at de tilførte hans ansigt noget formildende og uskyldigt. I hvert fald hjalp betjenten ham af med stripsene, han kom op at stå og kiggede efter sin cykel. Der var lange køer ved hollændervognene der holdt parat til at køre folk bort. Så fik han øje på cyklen der var rutschet halvt ind under pølsevognen. Mads befriede sin cykel og konstaterede at den, bortset fra et let ekset forhjul, på mirakuløs vis var uskadt. Hjemturen kunne fortsætte.

Mads svingede sig op på sadlen og fik gang i pedalerne. Det sidste han så før han cyklede videre ud ad Frederiksborggade, var den rødhårede Alma-pige på en bære på vej ind i en ambulance.